

Kadar je bila namreč v popolni zavesti ter zdravo mislila, spoznala je, da ji pešajo moči. Pa tudi po svoji naravi je bila bolj žalostna ter rada tožila. Ciliki pa je bilo neizrečeno tesno pri srcu. V domači hiši je tujka, mati ji morda kmalu umre, brat odhaja v daljni svet, in Vida tudi od povodni sèm ni prav nič na izpregled. Vse te različne misli so jo vznemirjale, in marsikatera gorka je kanila v beli predpasnik, kadar je bila sama v svoji sobici.

»Ti si žalostna, ker se je tako naredilo pri hiši«, govoril ji je nekdanj Šimen. »Jaz sem tudi. Toda poslušaj me, kaj ti pravim: v Zatišju bode zato še ples, velik ples! Le name se zanašaj. Jedno oko imam, pa vidim ž njim prav daleč.«

»Govôri, kar hočeš, kadar izgubim mater, morala bodem od tod, da še

sama ne vem, na katero stran«, tožila je Cilika.

»Saj nisi brez cvenka. Marsikatero noč si lahko plačaš prenočišče.«

»Brez božje vednosti še las ne pade z glave človeške: upam, da bode še boljše, toda sedaj je žalostno pri nas.«

»E, Cilika, le nič se ne boj! Saj še Repnikov Tine ne joka, čeprav gre sedaj prvič v tujino. Mi smo pa še doma in še bodemo, če Bog dá.«

Ko sta Miha in Tine odhajala iz Zatišja, ni se Tine kar nič ozrl na svojo rojstveno vas in hišo.

»Majhno postoj, Miha«, izpregovoril je šele zunaj Zatišja, »naj hlače zavišem, drugače si bodem vse okresal in otepel z blatom.«

Potem pa sta jo mahala naprej.

(Dalje.)

Materino pismo.

Pismo belo hčerka piše,
Deklica cvetócih let,
Mati stara je naréka
Sinu v daljni tuji svet.

»Piši, hčerka draga, piši
Pismo, polno dróbnih vrst,
Mêni, glej, okórna rôka,
Tvoj je lahkogiben prst.

Preko gôr, morjâ in dólov
Ljubljenec mi biva sin —
Kaj sem zanj prebila mati,
Kaj skrbij in bolečin!

Njemu, hčerka, véрно piši:
Vedno starka mislim nanj,
Kadar delam, kadar molim,
Bdêč in sredi nôčnih sanj.

Davno že se mi dozdeva,
Kar je pustil rôdno vas,
Gnalo ga srce na tuje,
Klical ga je z néba glas.

Vsa je on ljubezen moja,
Up, tolažba in radóst,
Pred spominom nanj odbezne
Srcu sléharna grenkóst.

Jedna želja, rêci, vedno
Dviga k Bógu mi srcé:
Da po letih, dolgih letih
Svídenja učakam dné.

Ko privêde iz tujine
Angelj zopet ga njegòv
Iz tujine, lépe zêmlje,
Pod še lepši rôdni kròv . . .

Piši, hčerka moja, piši,
Lahkogiben ti je prst,
Matere pozdráv pristavi
Sínu koncem dróbnih vrst.

Pôtlej preko gôr in dólov
List odpôšlji v južno stran,
Vestno, hčerka, ga naslôvi,
Da ga préjme tretji dan!«

M. O.

